

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297333504.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Vær evig velsignet, evig udmærket, evig festelig du elskeligste blant Elvens Høye! - Thi i dine Skygger, drak Cimbrernes dengang spiirende Barde, fordem de udsøgteste Lyksaligheder i sig med store Drik - i dine Skygger følte, smagte, nød han, alle en flammende, en med Laster ubesmittet Indbildningskrafts, alle et ædelt, et svulmende Hjertes himmelske Fortryllelser! - Endnu havde Melpomene ikke indviet ham til sin Helligdom - endnu havde hun ikke betroet ham den vældige Harpe - Men da han blev undfanget, havde den guddommelige lagt en Gnist i hans Hjerte - og allerede havde den grebet om sig - allerede begyndte den himmelske Ild, at ulme - og en ulige større Kreds, end den der indskrænker de fleeste Dødelige, havde allerede aabnet sig for hans varmere Indbildningskraft, hans meer smeltende Følelser - Mennisker som blot iagttoeg almindelige Pligter, saae han, tænkte han neppe meer - og de lave krybende Dyder, Egennyttens Døttre, og Frygtens Døttre, følte hans Hjerte dengang 99 intet for - Hans stirrende Syn fulgte utrettet med Heltene i deres høyeste Flugt, og hans Hjerte slog kun høyt for Handlinger, som Engle maatte beundre! - Forført af den raske, den venskabelig skuffende Muse, haabede han dengang snart selv, at kunde ligne disse jordiske Guder, hvis Ære hans Sjæl svulmede af - Hun sagde ham det ikke, at han kun var bestemt til at besynge dem - da skulde hun have bedrøvet ham dermed - - Men nu, ak nu smelter hans Hjerte i Lyksaligheder, og hans heele Sjæl i fortryllende Følelser; naar den himmelske tilvinker ham, at forfølge de Helte med høye Toner, hvis Spor hans svagere Fod ikke kan træde i - og med svulmende Sang, at naae de Dyder, som Skjæbnen har formeent ham at udøve - Rask som Ørnen river han sig da løs, fra sit tungere Støv, fra sin snevrere Kreds - og i Følge med dem han besynger, stiger han op imod dig, du de sande Dyders Kilde, de reene Glæders Udspring! - Ak, at du kun ofte vilde byde din himmelske Sangerinde, at tilvinke ham, du Salighedens Fader! - Ak, at du vilde styrke hans Vinger, at han ikke for hastig sank tilbage, til det betyngende Støv! - ikke for dybt i det besmudskende Leer! - - Ak, at han da selv, naar han forgjæves flagrende, ikke kan rive sig løs, fra de Baand, som hilde ham, dog aldrig taber dig af Sigte, du evige Forbarmer! - aldrig dig, du allerhelligste Væsen! - aldrig den salige TidsPunkt, efter hvilken han evig ved Siden af dydige, skal knæle for din Throne! - Evig i Chor med ubesmittede, syngte dine herlige Egenskaber! -